

WSOY

Roope Lipasti

VIKINKISOLMU

Roope Lipasti

VIIKINKISOLMU

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© ROOPE LIPASTI JA WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40915-2

PAINETTU EU:SSA

1.

Maanavilja viimeisteli kaarnanpalan veitsellään, pyörytti sen keskelle reiän ja pystytti siihen ohuen maston. Maston läpi hän työnsi kauniinvihreän tamm lehden. Siitä tuli kelpo purje. Hän etsi katseellaan maasta pienen kovakuoriaisen, nosti sen veneeseen ja teki siitä laivan päällikön. Se ei kipittänyt karkuun, joten kaipa se oli tyytyväinen uuteen pestiinsä. Sitten tyttö laski purtensa veteen ja tönäisi sille alkuvauhtia. Kaarnavene keikkui laineilla, mutta sillä ei näyttänyt olevan suurempia haluja lähteä katsomaan maailmaa. Kovakuoriainenkin tuli toisiin aatoksiin, hylkäsi laivan ja ui takaisin rantaan.

Maanavilja tuhahti. Hänen mielestään mikään ei olisi hienompaa kuin olla laivan päällikkö ja saada purjehtia pidemmälle kuin kukaan ennen. Hän oli päättänyt jo kauan sitten, että vielä jonain päivänä ottaisi veneen ja lähtisi katsomaan missä meri loppuu.

– Siellä minä lopulta lasken purjeen ja katselen näkyä, jota yksikään ihmissilmä ei ole nähnyt. Ehkä

siellä on tuntematon maa ja jos on, menen sinne ja kuljen senkin läpi ja jos tapaan ihmisiä kerron, että tulin ihan koska halusin nähdä onko siellä lohikäärmeitä niin kuin on kerrottu, hän mietti.

Mutta sitä hän saisi vielä hetken odottaa, sillä hän oli nähnyt vasta yksitoista kesää, eikä merille otettu ennen kuin oli iso, vähintään kolmetoista. Ja sitten oli vielä se toinen ongelma. Ikimaaailmassa ei ollut kuultu tytöstä, joka seilaisi maailman meriä. Se nyt ei vain kerta kaikkiaan sopinut. Tyttöjen tehtävä oli olla kotona. Niin sanoi äiti ja niin sanoi isä ja niin sanoivat kyläläiset. Ei silti, Linnavuorella eivät miehetkään kierrelleet maailmaa. Siellä viljeltiin maata, metsästettiin, kalastettiin, käytiin kauppaa ja elettiin muutenkin ihmisiksi. Linnavuorella oltiin toisenslaisia kuin Viikinki-Olavi ja hänen miehensä, jotka kiertelivät rantoja pitkin murhaamassa ihmisiä ja ryöstelemässä heidän omaisuuttaan.

Niin, Viikinki-Olavi kiersi maailmaa ja sitä Maanaviljakin halusi tehdä, mutta ei tietenkään ryöstellen, vaan seikkaillen ja ystävyyttä hieroen ja kauppaa tehden. Äiti ei ollut ihan varma oliko sellainen höpsötys ollenkaan järkevää, mutta Maanavilja sanoi vain:

– Minusta tulee merien valtiatar.

Hän sanoi sen rauhallisesti niin kuin olisi sanonut pelkän itsestäänselvyyden. Kaikki hänen leikkinsä liittyivät purjehtimiseen. Maanaviljalla – tai Viljalla,

joka oli hänen lempinimensä – oli maailman hienoin kaarnavenekokoelma, ja sen lisäksi isä oli tehnyt hänelle raudasta pienen purren. Isä oli kylän seppä. Eihän rautainen vene tietenkään kellunut, mutta hieno se oli. Vilja piti sitä aina kaulassaan.

Isän paja sijaitsi Linnavuoresta vähän sivummalla, jokirannassa, sillä sepän paja oli pyhä paikka. Raudasta tuli syrjässä parempaa ja kestävämpää. Maanaviljan perhe kuitenkin asui Linnavuoren laella niin kuin oli sopivaa, sillä seppä ei ollut ihan kuka tahansa tollo, joka voi asua vaikka maakuopassa. Seppä oli tärkeä mies. Hän takoi miekat ja puukot, nuoliin terät ja tietenkin auroihin vahvistukset. Ja naulat: ilman nauloja oli paha rakentaa.

Maanavilja rakasti isän pajaa ja raudan hehkua, kun isä takoi siitä hienoja asioita. Mutta vielä enemmän hän rakasti Linnavuorta ja sen ilmaa, joka virtasi sinne taivaista asti; Linnavuorta josta näki kauemmas kuin mistään. Linnavuori oli maailman katolla, niin korkealla, että auringon säteet löysivät aina ensin sinne, niin Maanavilja ainakin uskoi. Samaa mieltä oli kylän päällikkö Kullervo:

– Tämä onkin sellainen linnoitus, etteivät kaikki maailman soturit yhteensä voi sille mitään, hän selitti ja jatkoi, että ken on siellä linnanherra, on melkein koko maailman herra. Sitten päällikkö röyhisti rintaansa, koska ajatteli olevansa melkein koko maail-

man herra. Maanaviljasta se oli vähän hassua, mutta ei hän sanonut mitään. Päälliköiden täytyi antaa tuntea itsensä tärkeiksi, muuten ei ollut mitään itua olla päällikkö. Sitä paitsi Kullervo oli vanha mies ja vanhoja piti kunnioittaa ainakin vähän.

Päällikkö oli oikeassa myös siinä, että Linnavuori tosiaan oli komea. Kun purjehti mereltä, se näkyi jo kaukaa. Merenpuoleinen sivu oli niin jyrkkä, että se näytti meren pohjasta nousevalta seinältä. Sitä pitkin ei voinut mitenkään kiivetä. Toisella puolella vuorta alkoivat pellot, ja rinne oli siellä loivempi. Sieltä pääsi helposti kävelemään portaita pitkin ylös vuorelle. Siis jos pääsi portista sisään. Koko sen puoleinen rinne oli nimittäin aidattu paksuilla paaluilla. Niin paksuilla, että ne olivat melkein kuin aikuinen hartioden kohdalla. Ja pitkiäkin paalut olivat, sellaisten yli ei pääsisi jättiläinenkään. Portti oli yleensä auki, mutta jos oli tulossa kutsumattomia vieraita, se suljettiin ja silloin linnoituksessa oltiin turvassa kuin ketunpesässä.

Ylhäällä varustuksella oli kulkusilta, jonne pääsi tikaspuita pitkin. Siellä oli hauska juosta, vaikka Viljan äiti aina pelkäsikin, että tämä putoaisi. Jos äiti olisi nähnyt kuinka ketterästi tyttö kiipesi ja hyppi, hän olisi uskonut, ettei vaaraa ollut. Tai sitten ei olisi: äidit olivat sellaisia, etteivät uskoneet vaikka näkivät. Ja sitten ne aina pelkäsivät pahinta, niin kuin muka nuori ihminen voisi pudota saati itseään loukata!

Paaluitauksen sisään jäi muutamia taloja, joista Maanaviljan perheen tupa oli sivummainen. Päällikön talo oli keskellä ja sitten oli vielä varastoja ja sen sellaisia, tärkeimpänä kaikesta turkistalo, joka oli oikein lukossa ja jonka avain oli Kullervolla. Viljan perhe asui tuvassa, joka oli valtava. Sinne mahtui ainakin kymmenen miestä ja sen keskellä paloi valkea, kun perheen äiti paistoi leipää, teki liha- ja lanttumuhennosta taikka valmisti haukea, joita vilisi joessa.

Varsinainen kylä oli Linnavuoren juurella. Siellä oli kymmenkunta taloa, niin että Linnavuori tosiaan oli vilkas paikka. Ja tällaiseen vilinään saatiin vielä paljon lisää vilinää, kun yhtenä aamuna mereltä purjehti kaksi kauppiaiden laivaa.

2.

Oli sellainen kesäamu, jolloin aurinko herätti loistollaan, kun kukko ei siinä onnistunut. Vilja ei yksinkertaisesti voinut pitää silmiä kiinni, kun oli niin kirkasta. Ilma yön jälkeen oli viileä, mutta hänellä oli lampaanvuota yllään, ja allansa elämää pehmensivät oljet ja sammalet. Totta kai hän olisi voinut nukkua tuvassa äidin ja isän kanssa, mutta hän oli rakentanut majaansa kauan, joten hän aikoi myös nauttia siitä niin pitkään kuin kesää jatkuisi. Paikka oli mahtava: maja oli ylhäällä vuorella niin että sieltä näki sekä merelle että kotitupaan. Oli kätevää kun sai samaan aikaan olla ihan itsekseen ja kuitenkin äidin lähellä.

Äiti huusi tyttärtään syömään. Tämä kömpi ulos majasta, pudisti oljet paidastaan ja hiuksistaan ja pinkaisi juoksuun. Äiti kauhoi savilautaselle puuroa. Maanavilja sekoitti siihen mansikoita, joita oli poiminut metsästä. Ne maistuivat ihanilta ja toivat suolaiseen puuroon kummallisen ristiriitaisen maun, vähän niin kuin olisi samaan aikaan vahva ja heikko.

Hän joi lasillisen lämmintä maitoa ja tunsi, kuinka alkoi olla valmis uuteen päivään.

Linnavuorella ei laiskoteltu, joten kylän väki oli jo työn touhussa, kun Maanavilja vasta söi puuroa. Häneltä ei vaadittu ihan niin paljon kuin muilta, koska hän sentään oli sepän tytär ja muutenkin vasta lapsi. Vaikka kyllä Linnavuorella lastenkin piti tehdä töitä. Kantaa puita ja kerätä yrtejä ja marjoja ja huolehtia vielä pienemmistä lapsista. Maanaviljan tehtävä oli hoitaa lampaista ja ruokkia kanat ja tietenkin auttaa äitiä kaikenlaisissa pikkutöissä.

Lampaat olivat alhaalla niityllä. Siellä Viljaa odotti pikkuinen karitsa, joka oli ihan räpäle ja heikko ja heikommaksi tuli, sillä sen emo – tyhmä otus – ei suostunut ruokkimaan sitä. Emo oli varmaan päättänyt, ettei niin pienestä ollut eläjäksi. Mutta Maanaviljapa oli päättänyt toisin. Hän juotti sille maitoa kupista ja silitti ja jutteli. Sinä aamuna karitsaparka makasi maassa ja näytti jo siltä, että se oli kuollut. Mutta kun tyttö meni lähemmäs, se liikutti päätään. Ehkä se ilostui nähdessään hoitajansa. Maanavilja otti sen syliin ja antoi maitoa. Karitsa joi vähän ja katseli Viljaa kummallisesti ja kysyvästi kuin olisi halunnut sanoa, ettei elämän tällaista pitänyt olla.

Eikä pitäisikään, siitä he olivat samaa mieltä.

Karitsa huolestutti tyttöä, joten hän päätti viedä uhrikuppiin vähän viljaa lahjaksi, niin että haltijat lep-

pyisivät ja pelastaisivat pikkuisen. Ja juuri kun hän oli sitä tekemässä, hän näki kaukana purjeet. Viljalla oli tarkka näkö, ja purjeiden muodosta ja väristä hän tiesi, että sieltä tuli tuttuja kauppiaita. Veneiden kokka oli veistetty hirmuiseksi lohikäärmeeksi ja miehet avittivat tuulta airoilla. Kaikesta hurjuudesta huolimatta nämä kauppiaat olivat ystäviä, kuten kauppiaat yleensä olivat. He toivat kankaita ja koruja ja ihmeellisiä asioita kaukaisista maista. Vastineeksi he halusivat ruokaa ja hopeaa ja turkiksia, vaikkei Linnavuorella hopeaa juuri ollutkaan. Linnavuorella he kävivät levähtämässä, sillä he olivat matkalla vielä kauemmas, meren toiselle puolelle, jossa asui ihmeellisiä kansoja ja kummallisia eläimiä.

Niin, Maanavilja näki laivat ensin, sillä vartiomiehet pelasivat tavalliseen tapaan noppaa, eivätkä olisi huomanneet, vaikka Viikinki-Olavi olisi pudonnut heidän niskaansa. Kelvottomia vartiomiehiä sellaiset olivat, Maanavilja mietti. Hän kyllä tiesi kuka Viikinki-Olavi oli: kaikkein kamalin rosvo, joka konsanaan oli maailmaan syntynyt. Vilja oli kuullut aikuisten puheista, että missä Olavi kulki, sinne jäivät vain savuavat rauniot jäljelle. Onneksi hän ei koskaan ollut itse joutunut sellaista näkemään. Nyt hän huusi niin että ääni kiiri vuoren juurelle saakka:

– Kauppiaat tulee, kauppiaat tulee!

Sekös sai aikaan säpinää. Vartiomiehet heräsivät nopanpeluusta ja ryntäsivät suojarustukselle ja ha-

kivat nuolipyssyjään niin kuin heidät olisi yllätetty pahanteosta. Kullervo-päällikkö hyppäsi riu'ulta ja nosteli housujaan vielä juostessaan. Äiti kurkisti tuvan ovesta ja rypisti otsaansa, eikä näköjään osannut päättää, olivatko vieraat ollenkaan hyvä asia. Mutta koska vainovalkeita ei ollut sytytetty, hätää ei kai ollut. Jos joku yritti pahoissa aikeissa Linnavuorelle, heidän suunnitelmistaan kerrottiin hyvissä ajoin sytyttämällä suuret roihut kaukaisemmille kukkuloille.

Maanavilja juoksi polkua pitkin alas vuorelta niin nopeasti kuin pääsi. Hän halusi päästä äkkiä katsomaan laivoja. Vaikka Linnavuorella asuikin enemmän ihmisiä kuin melkein missään, ei siellä silti kauheasti tapahtunut. Siksi kauppiaiden tulosta piti ottaa kaikki ilo irti. Vilja ohitti alhaalla tönörykelmän, jossa asui tuttuja kalastajia ja metsästäjiä. Hän suorastaan lensi pellonpiennarta pitkin joelle ja edelleen laivoja vastaan. Hän ehti havaita rannalla hyvänkokoisia sikoangervoja, joiden juuria Maanaviljan äiti sekoitti leipätaikinaan viljan jatkeeksi. Mutta nyt ei ollut aikaa sellaiselle.

Kun hän viimein pääsi niin lähelle, että saattoi erottaa ihmiset veneessä, hän huomasi ensimmäiseksi suurin piirtein omanikäisensä pojan, joka roikkui vaarallisesti veneen kokassa ihan lohikäärmeenpään yläpuolella. Poika oli Maanaviljasta hauskannäköinen, ruskettunut ja hymyileväinen. Hänellä oli paksu

punaruskea tukka, joka sojotti kaikkiin suuntiin kuin tuulentupa.

Maanavilja katseli ihastuneena veneitä. Molemmissa oli kymmenkunta miestä ja he kaikki vaikuttivat hienoilta ja rikkailta ja hyväntuulisilta. Ennen kaikkea he näyttivät vähän erilaisilta kuin kotikyläläiset: ehkä se että näkee maailmaa, muuttaa ihmistä.

Maanavilja vilkutti heille ja mietti, että miehet olivat ehkä käyneet meren tuolla puolen. Poika veneennokassa katsoi tyttöä arvioivasti, mutta vilkutti takaisin.

Viimeiset sata metriä vene lipui ylväästi satamaan. Ilma oli tyyni, eikä kuulunut kuin pieni kahahdus veneen ottaessa pohjaan. Se jäi muutaman metrin päähän rannasta. Siinä vaiheessa jo koko Linnavuoren väki oli ehtinyt vastaan. Kullervo ensimmäisenä tietenkin, kunnianarvoisin kun oli. Maanaviljan isäkin oli löytänyt pajastaan paikalle ja katseli nokisine naamoineen tulijoita.

– Sven, senkin roisto, Kullervo huusi laivan päällikölle. – Tulitkos tänne ryöväämään meidät?

– Tuollaista köyhäläistä ei maksa vaivaa ryöstää, laivan päällikkö vastasi. – Tulin opettamaan teille hienon maailman tapoja!

Sitten molemmat miehet rähähtivät nauramaan, Sven hyppäsi rannalle ja riensi syleilemään Kullervo.

– Ja Seppokin! Mutta sinua minä en syleile, kun olet niin nokinen, Sven sanoi Maanaviljan isälle. Tämä nauroi ja sanoi:

– Hauska nähdä pitkästä aikaa. Ei noki miestä pahenna.

Sitten Sven sai oikein sepän rutistuksen niin että oli mennä lyttyyn ja ainakin muuttui hieman mustemmaksi.

Kun tervehdykset oli vaihdettu, alettiin katsella laivoja ja ihmetellä maailmanmenoa.

– Hopeavuorene vain kasvavat, niinkö? Kullervo kysyi.

– Kauppa käy, vieras myönsi, mutta synkistyi:
– Olavin joukkio on taas liikkeellä, varovainen saa olla.

Linnavuorelaisten otsat rypistyivät. Viikinki-Olavi tiesi ongelmia missä ikinä liikkuikin. Hänen miehensä ryöväsivät rantoja kaikkialla. Linnavuorelle he eivät olleet osanneet ja kyläläiset toivoivat, etteivät koskaan osaisikaan.

– Kuka sinä olet?

Poika laivan kokasta oli hypännyt alas ja seisoi Viljan edessä. Vilja katseli häntä päästä varpasiin niin kuin poika olisi joku koirankikkare. Hän oli sentään sepän tyttö ja oltiin hänen kylässään. Ei tänne ihan kuka tahansa voinut tulla kyselemään mitä tahansa. Häntä myös vähän nauratti, sillä poika oli olevinaan kovin iso, vaikka oli häntä lyhempi.

– Jos saat kiinni, niin kerron, Vilja sanoi ja lähti juoksemaan. Poika seiso hetken hölmistyneenä rantahiekalla ja ryntäsi perään.

Vilja oli nopea juoksija ja hänellä oli etumatkaa, mutta ei poikakaan ollut etana. Vilja ajatteli ensin pinkaista suoraan vuorelle, mutta muutti mielensä ja suuntasikin pitkin jokirantaa. Hän ajatteli, että voisi tehdä pojalle kepposen, jos ehtisi pajalle ensin. Hän juoksi ja melkein tuntui kuin kantapäistä olisi kasvanut pienet siivet avittamaan hänen menoaan. Hän hyppäsi pajupuskan yli, väisti suuren pöheikön ja kiersi kiven, jonka päällä toisinaan istui onkimassa. Poika tuli perässä, mutta Maanavilja tunsu nämä maastot ja tiesi kolot ja kimmoisimmat ruohomättäät. Hänen etumatkansa kasvoi vähä vähältä ja kun hän näki pajan edessään hän tiesi, että ehtisi. Paja oli harmaista hirsistä rakennettu suuri talo, jonka katolla oli pyöreistä kivistä tehty savupiippu. Sieltä kohosi nytkin savu, sillä isä oli lähtenyt tulijoita vastaan kesken töidensä.

Vilja syöksyi ovelle. Poika ehti juuri nähdä, kun ovi sulkeutui. Hän hidasti askeleitaan ja lähestyi taloa niin kuin se olisi ollut karhunpesä. Hän katseli ympärilleen ja kun huomasi, ettei paikalla ollut ketään, ojensi kätensä kahvalle. Tuntui kuin linnutkin olisivat hetkeksi lopettaneet laulunsa.

Maanaviljalla oli ollut aikaa sen verran, että hän oli ehtinyt piiloutua, eikä poika erottanut häntä pajan

hämärässä. Ahjossa hehkuivat hiilet, mutta ei niistä ollut päivänvalon jälkeen paljon apua. Poika yritti vilkuilla ympärilleen, mutta näki vain mustaa.

– Oletko sinä täällä? hän kysyi vähän hermostuneesti. Pajan seinät olivat savusta tummuneet ja niillä roikkui metallisia esineitä, jotka näyttivät pelottavilta. Poika otti askelen eteenpäin ja alkoi olla oikeassa paikassa Viljan suunnitelmalle. Poika astui vielä askelen. Nyt hän seiso ihan ahjon edessä. Hiilet hymyilivät hänelle oranssia vaisua hymyä. Ja juuri silloin Maanavilja puhalsi palkeilla liekit eloon. Ne suorastaan räjähtivät tanssiin ja täyttivät huoneen valolla ja kuumuudella. Poika ei osannut odottaa sellaista ollenkaan, vaan pelästyi niin kuin itse metsäpiru olisi hänelle ilmestynyt. Hän kirkaisi ja kaatui ja kaatoi mennessään pöydän, jolloin pöydällä olleet päreet lensivät joka puolelle ja syttyivät kuumissa liekeissä. Osa niistä leijaili palavina maahan. Yhtäkkiä pila ei enää ollutkaan hauska. Vilja ymmärsi, että oli toimitettava nopeasti ennen kuin tuli pääsisi leviämään.

Mutta poika oli vielä nopeampi. Selvittyään sähködyksestä hän nousi saman tien maasta ja ymmärsi, että metsäpiru olikin ollut se tyttö. Poika huomasi lattialla ämpärillisen vettä, otti sen ja kohta ei tulta enää ollut kuin hiilissä, jotka hehkuivat taas raukeina kuin olisivat menossa nokosille.

– Hyvin toimittu, Maanavilja sanoi.

- Täytyy varmaan siivota sotku, poika vastasi.
- Ennen kuin isä tulee, tyttö myönsi.
- Onko seppä sinun isäsi? poika kysyi.
- Minun nimeni on Maanavilja. Tai Vilja vain.

Kuka sinä olet?

- Pekko. Minusta tulee kauppias.
- Hauska tutustua kauppias-Pekko.
- Samoin, Viljavain, Pekko vastasi.

Kun lapset olivat saaneet siivottua, ja paja oli jälleen sen näköinen kuin ennenkin, he istahtivat ulos pajanseinustalle ja alkoivat jutella niin kuin olisivat vanhoja tuttuja. Viljasta oli hauska saada omanikäistä seuraa, kylältä ei sellaista löytynyt. Aurinko paistoi ja joki läikehti. Se oli kirkas ja raikas kuin keväinen jääpuikko.

– Aikamoisen pilan teit! Minä jo hetken luulin, että koko maailma räjähtää, Pekko sanoi ja nauroi koettelemukselle.

Vilja pyysi anteeksi ja sanoi, että oli halunnut vain vähän härnätä.

– Aiotko ollenkaan esitellä minulle kotiasi? Pekko kysyi

– Tässähän se on, Maanavilja sanoi ja teki käsillään suuren kaaren. Hän mietti, että Linnavuori oli hänen kotinsa, meri oli hänen kotinsa, ja joki ja pelot ja metsät. Pekko ehkä kynti laivalla meriä ja näki kaukaisia maita, jollaisia Maanaviljakin vielä joskus halusi nähdä, mutta nämä metsät olivat hänen.

– Näytän sinulle karitsani, Maanavilja sanoi. – Se on huonossa kunnossa. Ehkä se piristyy saadessaan vieraita.

He nousivat ylös ja Maanavilja näytti tien lammas-hakaan. Molemmat kumartuivat karitsan ylle. Vilja kertoi, kuinka oli yrittänyt hoitaa pikkuista, mutta mikään ei tuntunut auttavan. Pekko silitti karitsaa ja sanoi, että sellaista elämä joskus on.

– Miten niin! Vilja protestoi. – Ei elämän kuulu sellaista olla.

– Ei kuulu, mutta on, Pekko sanoi. Maanavilja kysyi, mitä hän tarkoitti, mutta Pekko huitaisi kädellään ja sanoi:

– Äh, ei mitään. Pitää mennä auttamaan tavaroiden kanssa.

He lähtivät rantaan. Vieraat olivat saaneet sinne jo pystyyn pienet markkinat. Sana oli kiirinyt nopeammin kuin linnunlaulu. Jokainen kynnelle kykenevä oli jättänyt askareensa ja tullut ihailemaan kaikkea hienoa, mitä maailmalla oli tarjottavana sille, jolla sattui olemaan jotain arvokasta. Jotain sellaista, millä vaihtaa itselleen kauppiaiden ihmeellisyyksiä. Kauppa kävi oravannahoilla, sudentaljoilla ja hirvenvuodilla. Kun latoi maahan kyllin suuren kasan turkkeja, saattoi saada itselleen sellaisia kankaita, joita ei luulisi kuninkaillakaan olevan. Ne olivat ihanan pehmeitä ja värikkäitä ja niihin oli kirjailtu kauniita kuvioita, jot-

ka kaiken muun hyvän lisäksi tuottivat onnea. Niin kauppiaat ainakin sanoivat ja miksipä he olisivat sellaisesta valehdelleet.

Maanaviljan äitikin oli muiden mukana hypistelemässä tavaroita. Hän ihastui kauniiseen kanervanväriseen kankaaseen. Äiti pohti ja kurtisteli kulmiaan ja kyseli hintaa ja koetti saada sitä alemmaksi. Kyllähän Maanaviljan perheessä turkiksia oli, mutta äiti oli viisas nainen, eikä halunnut maksaa liikaa. Sitä paitsi tinkiminen oli yksi osa hauskuudesta. Ei kauppoille kovin usein päässyt, joten siitä oli otettava kaikki ilo irti. Lopulta hän päätti ottaa sen. Sanoi tekevänsä siitä Viljalle juhlamekon ja lopuista itselleen huivin. Vilja kiljaisi onnesta, uusia vaatteita ei usein saanut.

Seppo-isä katseli kaunista miekkaa, kokeili sen terryä ja heilutti muutaman kerran pänsä ympäri niin että oli hosua Kaukovallalta korvat päästä. Kaukovalta pelästyi ja huusi Sepolle, että tämän pitäisi olla varovaisempi. Seppo pyyteli anteeksi, ja antoi Kaukovallankin kokeilla miekkaa ja tämä teki samanlaisen liikkeen pänsä ympäri ja tällä kertaa miekka osui melkein Maanaviljan äitiin, joka katseli miehiä niin vihaisesti, että nämä laittoivat miekan pois ja jatkoivat eteenpäin ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut.

3.

Tavaroiden kantaminen oli raskasta puuhaa. Portaat olivat jyrkät, mutta Maanavilja oli tottunut ja hänellä oli pitkät ja vahvat kauriin jalat. Muutenkin hän muistutti ainakin äidin mielestä pientä kauriinvasaa suurine silmineen ja honteloine olemuksineen. Hän oli ikäisekseen pitkä ja laiha niin kuin sellaiset tytöt aina ovat, jotka lähinnä juoksentelevat metsissä päivät pitkät ja unohtavat kaikessa touhussa syödäkin. Hänellä oli vaalea tukka, joka ulottui yli hartioiden ja jonka hän siksi yleensä sitoi kiinni nahkanyörillä ettei se olisi koko ajan valunut silmille.

Nyt silmille valui hiki. Pekko puuskutti kuin metsästyskoira, kun he kolmatta kertaa kiipesivät ylös.

– Pitäisikö vähän levätä, ellet jaksa, Vilja nauroi.

– Jaksan kyllä, Pekko vakuutti, huokaisi syvään ja jatkoi kiipeämistä. Aikuisetkin olivat ryhtyneet toimeen. Kun suurin kaupankäyntihinku oli saatu talutettua, ryhdyttiin puuhaamaan juhlia. Vieraat olivat matkanneet pitkään, eikä pieni riemu iltanuotion

äärellä olisi suinkaan pahitteeksi. Harvoin Linnavuorella juhlittiin. Sadonkorjuun aikaan ja keväällä ennen kylvöjä. Muuten elämä oli aika lailla työntekoa. Vilja tiesi, ettei vuoden aikana monta kertaa ehditty tai jaksettu juhlaa pitää.

Aikuiset ryhtyivät toimeen, joten lapset näkivät tilaisuutensa tulleen ja puikahtivat piiloon. Vilja näytti Pekolle majaansa. Poika ei ensin edes huomannut sitä, kysyi vain, että mikä maja? Hänet piti viedä ihan suuren kiven juurelle ja vasta silloin hän hihkaisi ihastuksesta.

Sen kiven oli Linnavuoren laelle ammoisina aikoina nostanut jättiläinen, sillä tavallinen ihminen ei sellaista kiveä olisi saanut liikahtamaan. Ehkä jättiläinen oli ajatellut, että kivi olisi hauskannäköinen siellä, vähän niin kuin vuoren hattu. Kiven ympärillä kasvoi heinää ja muutamia pensaita niin ettei kiven syvennystä helpolla huomannut. Ei se toki luola ollut, mutta kivi kuitenkin kaareutui sen verran, että sinne muodostui pieni lippa, joka suojasi sateelta. Maa kiven alla oli tasainen, niin että vesi ei valunut sinne ja siellä oli hyvä maata.

Muutaman päivän Vilja oli käyttänyt siihen, että oli raahannut ylös vuorelle itseään pidempiä paksuja oksia. Se oli ollut kovaa työtä, sillä oksat oli pitänyt katkaista ja hakea metsästä. Hän oli latonut ne kiveä vasten niin, että nyt ne muodostivat seinän, oikeastaan

*Sinä tiedät Vilja,
mitä vihollisille tehdään.*

Vilja asuu meren äärellä, suojatulla Linnavuorella, aikana jolloin viikingit vielä kyntivät maailman meriä. Kylään hyökkäävät viikingit jättävät jälkeensä haavoittuneen pojan, jonka Vilja ja hänen ystävänsä Pekko pelastavat. Egil on vihollinen, mutta voiko hän silti olla myös ystävä?

Viikinkisolmu on vetävä historialliseen aikaan sijoittuva seikkailukertomus, joka on myös tarina vihollisuudet ylittävästä ystävyydestä ja lasten viisaudesta.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 409152

N84.2

ISBN 978-951-0-40915-2